

τὰ νὰ μάθωσι καὶ ἄλλα μαθήματα πρόσθετα, νὰ ἀναγινώσκωσι βιβλία καὶ ἀποθήκας προσλωρισμένα διὰ παιδιά, καὶ τοῦτο ἐξακολουθεῖ μέχρις αὐτὸ μὲν νευρικὸν τῶν σύστημα ἐξασθενήσῃ, καταστραφῇ δὲ ἡ υἰαία τῶν. Ὁ ἰατρός Βριγγάμιος εἶδε πολλὰ παιδιά, τὰ ὅποια ὑπετίθεντο πεποικισμένα ἐκ φύσεως μέδυναις θαυμαστὰς καὶ σχεδὸν ὑπερῷου, ὅ ποκύνοντα εἰς τοιαῦτα δάκρυα αποτελέσματα καὶ ἐπὶ τελὸς ἀποθανόντα. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀπέθνησκον ἀπὸ 6 — 8 ἐτῶν ἡλικίαν, δείκνυντα μέχρι καὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς τὸν τὰ χεῖρα εἶναι τοῦ πνεύματος προτερήματα, τὸ δὲ εἶναι ἐκπληκτικὴν τὴν θλίψιν τῶν γονέων. Ἀλλὰ πάλιν ἡλικιωθήσαν μὲν πλειότερον, ἀλλ' εἶχον ὑπερῷα ἀκαταστάσιμα, νευρικὸν σύστημα ἄτακτον, καὶ κλίνουν πρὸς τὴν ὑπερβολὴν, πρὸς τὴν δυσπεψίαν καὶ εἰς ποικίλας ἄλλας καὶ πολυτρόπους νευρικὰς ἀσθενείας. Μερικὰ δ' ἐκ τῶν τελευταίων τοῦτων περιελθόντα εἰς ἀνδρεῖν ἡλικίαν δὲν διατηροῦσι πλέον παρὰ δυνάμεις μεδύνος λόγου κλίσεως, καὶ ἀποδύνουσιν ὅρῃα παθητικὰ ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας ἦσαν πολὺ κατώτεροι τῶν.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἄγνοια τῶν γονέων περὶ παντὸς, ὅτι ἀπορῶ τὴν ἐκπαιδεύσιν τῶν τέκνων τῶν, θεωρουμένων ὑπὸ τὴν φυσιολογικὴν ἐποψίν, ὥστε, ὅταν καὶ ἐξ αὐτῶν πάθῃ ἐξ αἰτίας τῆς τοιαύτης παιδείας, δημοσιεύουσι πολλάκις τὴν ἱστορίαν του, διὰ νὰ πληροφορήσωσι τοὺς ἄλλους γονεῖς περὶ τῶν μέσων δι' ὧν ἀπέπτυσαν προτερήματα τοσούτω αἰσάλογου. Ὁ κύριος Βριγγάμιος ἀναφέρει τοιοῦτον εἶδους ὑπόμνημα. ἐν ᾧ γίνεται λόγος καὶ περὶ τινος John Mooney Mead, ἀποθανόντος εἰς ἡλικίαν τεσσαρῶν ἐτῶν καὶ ἑνδεκα μηνῶν. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο τὸ ὅποιον ἐνεκρίθη καὶ ἐζητήθη μάλιστα καὶ ὑπὸ ὑπουργῶν καὶ ἄλλων ἐπιστῆμων ἀνδρῶν, προώρισται, λέγουσιν οἱ συγγραφεῖς αὐτοῦ, εἰς τὸ νὰ καταστήτῃ μὲν γνωστὰ τὸν τε τρόπον δι' οὗ διεξήλθῃ ἡ ἀγωγή του, καὶ τὰ αποτελέσματα αὐτῆς, νὰ χρησιμεύσῃ δὲ καὶ ὡς ἐδηγὸς τῶν γονέων περὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν τέκνων αὐτῶν. Ὁ μικρὸς οὗτος σοφὸς ἐμάνθανεν ὕμνους, ἐσπουδαίε τὴν τέχνην τοῦ συλλογίζεσθαι πρὶν εἰς καταστάσιν ἱκανὸς νὰ ἐκφράσῃ καθαρῶς τὰς ἰδέας αὐτοῦ, καὶ διετέλεσε δεικνύων θαυμασίας προόδους μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἀσθενείας, ἥτις κατατῆται σπουδαιοτάτη τὸν ἀνῆρπασε τέλος πάντων. Ἐάν ἡ ἱστορία αὕτη καὶ οἱ παραπλήσιοι αὐτῆς φωτίσωσιν ἐκείνους οἵτινες θέλουσι τὰς ἀναγνώσει, ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσιν ἐξαγάγει συμπεράσματα ὅπως ἀντίθετα ἐκείνων τὰ ὅποια προσδοκῶσιν οἱ γράψαντες αὐτάς.

Τὰ κακὰ ταῦτα ἐξετιμήθησαν πρὸ πολλοῦ δεόντως, καὶ ὅμως διετέλεσαν εἰς ἐτι πληθυνόμενα ἀναλόγως τῆς καθημερινῆς βελτιώσεως τῶν κοινωνικῶν κλάσεων εἰς ἃς ἡ εὐπορία χορηγεῖ τὰ μέτα τοῦ ν' ἀσχολῶνται δραστηρίως εἰς τὰς τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδίων. Αἱ ἀκολαβταὶ τὰς ὁποίας παρέχει ἡ διδασκαλία, τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὅποια ἐξασφαλίζει ἡ ὑπόσχεται εἰς τὸ μέλλον, ἐπενεργοῦσιν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν γονέων, καὶ ἀναγκάζουσιν αὐτοὺς νὰ πα-

ραμλῶσι συμβουλὰς σωτηρίους. Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς θεραπείας τῶν δυσάρεστων τούτων αποτελεσμάτων, καὶ τῆς εἰς ἀγωγῆς συστήματος περὶ ἀγωγῆς καλλιτέρου, τὸ ὅποιον μετὰ προσοχῆς ἀναλόγου νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ἐξ ἴσου τὴν καλλιέργειαν τοῦ τεωματικῶν διοργανισμοῦ καὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμενων, συνέστη κατὰ τὸ 1829 πλησίον τῆς Φιλαδελφίας, τὸ κατὰστημα τὸ ὀνομαζόμενον Σχολὴ τῆς διὰ τῶν χειρῶν ἐργασίας (the manual labour academy) ὡρελῆται τα μέγιστα. Ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ ἡ μαθητὴς διέρχεται ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν μὲ τὴν διαφοράν ὅτι αἱ πρὸς διατάσεις ὡραὶ δαπανῶνται, εἰς χρησιμὸν τινὰ διὰ τῆς χειρὸς ἐργασίας, ἥτις συνάμα ἐξασκεῖ τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν παιδίων, περικοιτᾷ εἰς αὐτοὺς δεξιότητα, ἰσχὺν καὶ υἰαίαν, καὶ τοὺς καθ' ἑαυτοὺς νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν καθ' ἑαυτοὺς τὰς περιπετειὰς τοῦ βίου. Τὴν σήμερον διδάσκονται εἰς τὰς πλείους τῶν μεγαλοπόλεων καὶ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἐκπαιδευτικὰ κατὰστήματα τῶν τε ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων, μαθήματα γυμναστικῆς, σκοπὸν ἐχούσης τὴν τακτοποίησιν τῶν κινήσεων τοῦ σώματος, καὶ τὴν ἰσορροπίαν τῶν διαφόρων ὀργάνων, τὰ ὅποια αἱ κοινωνικαὶ ἔξεις τείνουσι διηνεκῶς εἰς τὸ νὰ παραλύωσι.

## ΔΙΑΦΟΡΑ.

### ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΚΕΥΩΝ.

Ἀνακάλυψις περιεργωτάτη ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Αἴγυπτῳ. Ὡς εἶναι γνωστὸν, ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαβαρά ἀνήκοντος εἰς τινὰ νῆσον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, μεταλλεῖον σμαράγδων τὸ ὅποιον, μετὰ πολυχρονίους ἀνατρεφάς, ἐγκτελείφθη περὶ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἡγεμονίας τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ. Ἐσχάτως ἐταιρία τις ἀγγλικὴ ἔτυχε τῆς ἀδείας τοῦ νὰ ἐκαναλάβῃ τὴν ἐξόρυξιν τοῦ μεταλλείου τούτου, τὸ ὅποιον, ὡς φαίνεται, περιέχει εἰς ἐτι μεγάλα πλούτη. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐργασίας του ὁ μηχανικὸς τῆς ἐταιρείας Ἄλλεν ὀνομαζόμενος, ἀνακαλύψας εἰς μέγα βάθος ἰχνη στοᾶς πναρχίας, διέτρεξε νὰ γείνωσι καὶ ἄλλαι ἀνατρεφαί, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ εὕρῃ σκεύη καὶ ἐργαλεῖα ἀρχαῖα, καθὼς καὶ πέτρων ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἐκεχαραγμένη ἐπιγραφή ἱερογλυφικὴ, ἐξηρατισμένη ὅμως τὸ πλείστον μέρος. Ἡ περίστασις αὕτη ἐπικυροῖ τὴν γνώμην τοῦ Βελζόνου, εἰπόντος ὅτι τὸ μεταλλεῖον τοῦτο εἶχε ἐξορυχθῇ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων.

Τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῶν ἀνακαλυφθέντων σκευῶν καὶ ἐργαλείων, καθὼς καὶ ἡ διαθεσις τῆς στοᾶς, ἀποδεικνύουσι προφανέστατα ὅτι ἡ μηχανικὴ ἦνθε παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.

Ἀφ' ὅταν ἐξήχθη ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς εὐρεθείτης ἐπιγραφῆς, φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη ἐξόρυξις τοῦ προκειμένου μεταλλείου ἐγένετο ἐπὶ βασιλείας Σισώστρι-

δος τοῦ Μεγάλου, ὅστις, κατὰ τὴν κοινοτέραν δόξαν, ἤκμαζε τὸ 1650 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἦτο περίφημος διὰ τὸς ἀπείρους κατακτήσεις του, ὡς καὶ διὰ τὰ πολυάριθμα μνημεῖα τὰ ὅποια ἀνήγειρεν ἐν Αἰγύπτῳ.

**ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ.** Τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον μαρτυρεῖ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν Βρεττανικῶν ἡθῶν, καὶ τὴν ἰδιαίτεράν ἀγάπην τῶν Ἀγγλῶν πρὸς τὸ ζατρίκιον. Περί τὰ τέλη τοῦ 1848 ἔτους, ὁ λοχαγὸς Θωμᾶς, ὅστις πρὸ ἑξ μηνῶν εἶχεν ἀρχίζει παιγνίδιον ζατρίκιον μετὰ τοῦ Κ. Οὐίλλιαμσων εἰς τὴν βασιλικὴν λέσχην τοῦ Λονδίνου, διατάχθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Εὐελεπὶ ἀρωτῆριον ὅπου εὐρίσκετο τὸ σύνταγμα του. Ἀπεφασίσαν λοιπὸν οἱ δύο ἀντίπαλοι νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸ παιγνίδιον δι' ἀλληλογραφίας. Ἀλλὰ μετὰ τινος καιρὸν ὁ λοχαγὸς Θωμᾶς τραυματισθεὶς δεινῶς κατὰ τινος μετὰ τῶν Κάττων συμπλοκὴν, ἀπεβίωσε δύο μῆνας μετὰ ταῦτα. Πρὶν δὲ ἰποθάνῃ, συνέταξεν ὑπόμνημα, δι' οὗ προσβλέπων ὁλοὺς τοὺς πιθανοὺς ἢ δυνατοὺς τρόπους τοῦ παίξεν τοῦ ἀντιπάλου του, ἔφραεν εἰς πέρας τὸ πολυχρόνιον παιγνίδιον, διορίσας διὰ τῆς διαθήκης του συνεταῖρόν του τινὰ ἐν τῇ βασιλικῇ λέσχῃ τοῦ Λονδίνου, νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ, καὶ νὰ παίξῃ κατὰ τὰς ἐγγράφους ἐδηγίας του. Ὁ Κ. Οὐίλλιαμσων εἰδέχθη προθύμως τοὺς ὅρους τούτους, καὶ μετὰ πάλιν διεκδέσσαν τρεῖς μῆνας μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐκτελειομένου τῆς διαθήκης τοῦ λοχαγοῦ Θωμᾶ, ὁ τελευταῖος οὗτος ἐίκεται.

**ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΑΓΓΛΟΙ.** Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόσμος ὅλος ἔχει τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, εἶναι περίεργον νὰ μάθωμεν ὅποιον τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τινῶν ἐκ τῶν μεγαλητέρων ἰδιοκτητῶν οὐτῆς, τὸ προσερχόμενον μόνον ἐξ ἀκινήτων κτημάτων.

|                      |                |
|----------------------|----------------|
| Δούξ Νο θούμπερλανδ. | Δρ. 4.000.000. |
| Δούξ Δέδονσιρ.       | 3.500.000.     |
| Δούξ Βούτλανδ.       | 3.000.000.     |
| Δούξ Βίτσορδ.        | 3.000.000.     |
| Δούξ Βούκινγκαμ.     | 2.500.000.     |
| Δούξ Νορφόλκ.        | 2.500.000.     |
| Δούξ Μάρβορου.       | 2.500.000.     |
| Δούξ Βούκλε.         | 2.000.000.     |
| Μαρκέσις Έρφορτ.     | 2.000.000.     |
| Μαρκέσις Στάφορδ.    | 1.900.000.     |
| Κόμης Γρόσβερν.      | 1.900.000.     |
| Κόμης Φίτε Οὐίλλιαμ. | 1.900.000.     |
| Δούξ Βριδουάτερ.     | 1.800.000.     |
| Μαρκέσις Λιντλάντ.   | 1.500.000.     |
| Μαρκέσις Δάουνσιρ.   | 1.500.000.     |
| Δούξ Πόρτλανδ.       | 1.400.000.     |
| Μαρκέσις Σλὴνδ.      | 1.200.000.     |

Μόνον λοιπὸν δεκαεπτὰ ἰδιοκτήμονες Ἀγγλοὶ ἔχουσι κατ' ἔτος 38 ὡς ἐγγιστα ἑκατομμύρια δραχμῶν εἰσόδημα!

*Κριοὶ Συντάχται τῆς Πανδώρας.*

Ἀναγνούς ὅλιγον ἀργὰ ἐν τῷ ἀξιολόγῳ ὑμῶν περιοδικῷ συγγράμματι διατρέχον δημοσιευθεῖσαν ἀπὸ τινος χρόνου περὶ τῶν χειρογράφων τοῦ Σιμωνίδου,

εὔρον ἐκεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις λεγόμενον καὶ τότε ὅτι οὐδεὶς ἄλλος μέχρι τοῦδε ἔγραψε δημοσίως περὶ τῶν διατεθρυλλημένων τούτων πλαστογραφιῶν. Τοῦτο δὲ εἶναι ἀκριβές· καὶ χάριν τῇ ἀληθείᾳ, σὺς παρακαλῶ νὰ καταχωρίσῃτε, ἂν εὐαρεστήσῃτε, εἰς κἀνὲν τῶν προτεγῶν φυλλάδιων σας τὰ ἐξῆς ὀλίγα.

Ἀπὸ τοῦ 1848 μέχρι τοῦ 1851, ὅτε ὁ μὲν Αἰὼν καὶ ἡ Ἐλπίς ὑπερασπίζοντο τὸν Σιμωνίδην, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ ἐσιώπα ἡ ἐχλεύαζεν ἐνίοτε, κατεχωρίσθησαν εἰς τὴν νύαν Ἑλλάδα ἄρθρα πολλὰ περὶ ταύτης τῆς ὕλης. Ἡ δὲ Νέα Ἑλλὰς αὕτη, ἂν ὅχι ἄλλην σημαντικότητα, ἔχει ὁμως ἡλικίαν τεσσαρῶν ἐτῶν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ὑπάρξαια πώποτε ἐρημίας. Ὁ γράφων ἐν αὐτῇ ὑπέγραφε τὰ μείζονα τῶν ἁρθρῶν δι' ἑνὸς ἐκάστοτε στο χεῖρου τοῦ ἀλφειοῦ, καὶ πολλοὶ νομίζουν, ὅτι οὐχὶ μικρὸν συνέτεινεν εἰς μέρωσιν τῆς κοινῆς γνώμης κατὰ τῶν ψυδῶν χειρογράφων· καὶ τότε εἶναι τοῦτο ἀληθές, ὥστε καὶ ὁ Σιμωνίδης αὐτὸς τὸν ἀνώνυμον εἰνὸν ὡς ἐπικινδυνωδέστατον ἐκυτῶ θεωρήσας κατεμήνυτεν εἰς τὸ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖον ἐπὶ συκοφαντίᾳ (!) καὶ ὑπεχρέωτεν αὐτὸν νὰ ὁμολογήτῃ τὸ δόγμα του καὶ νὰ ἀνακρίθῃ δικαστικῶς. Χάρις ὁμως εἰς τοὺς δικαστὰς, ἔτιμες σεβασθέντες ἐκυτοῦς καὶ τὸ δίκαιον, διέκοψαν τὴν περαιτέρω ἐνόχλησιν τοῦ ἀθώου. Ἐπαυσε δὲ ὁ ἀνώνυμος γράφων τότε μόνον, ὅτε κραταῖον σύμμαχόν του ὑπὲρ τῆς ἀληθείας εἶδε παρυσιαζόμενον εἰς τὸ κοινόν, τὸν γηραιὸν Μουστούζην διὰ τῆς γνωστῆς ἐκείνης ἐπιστολῆς, καὶ ὅτε ὁ Σιμωνίδης, ἀπελπιζόμενος πλέον ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος, ἐπιχείρησε νὰ κινήτῃ τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει πισιτήρια πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν νόθων του ἀποκυημάτων. Ἐπέκρινε δὲ καὶ κατέκρινε λεπτομερῶς ὁ ἀνώνυμος διὰ δύο μακροτάτων ἁρθρῶν τὰ Κεραλληνιακά τοῦ Σιμωνίδου καὶ δι' ἄλλου προτέρου ἐπίσης μακροῦ τὴν πολυκροτον Συναῖδα. Εἰς τὰ μικρότερα πάλιν ἄρθρα διεδήλου ἐκάστοτε εἰς τὸ κοινόν τὰ περὶ τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν τῶν διορισθεσῶν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπρότεινε παντὶ ἄλλῳ πρὸς ἀνίχνευσιν τῆς ἀληθείας κτλ. κτλ. Ὁ βουλούμενος εὕρισκε τὰ ρηθέντα ἄρθρα εἰς τοὺς ἐξῆς πρὸ πάντων ἀριθμοὺς τῆς Νέας Ἑλλάδος 22, 27, 44, 89, 92, 102, 103. Γοσαῦτα δὲ δημοσιεύσας τότε ὁ ἀνώνυμος ἐκτύπως καὶ ἐκτὸς τούτων γράψας καὶ ὡς μέλος ἐπιτροπῆς μακρὴν τινα καὶ αἰτιολογημένην ἐχθεσιν κατὰ τῶν τοῦ Ἡσιόδου, Ὁμήρου, Ἀνακρέοντος καὶ Πυθαγόρου Σιμωνιδείων χειρογράφων, εὕρισκομένην ἀπὸ τοῦ 1849 εἰς τὰ ἀρχαῖα τοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργείου, καὶ ἐνεργήσασαν ὅπου δεῖ, νομίζει ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του οὐ μόνον ἀκριβῶς ἀλλὰ καὶ ἐγκαίρως, καὶ δὲν ἦλθεν οὔτε ἐλάλησεν κατόπιν ἐρτῆς.

Δέχθητε, κύριοι, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Ἀθῆναις τῇ 12 Ἰουνίου 1851.

Στέφανος Α. Κουμανοῦδης

Ἐκτακτὸς Καθηγητὴς τῆς Ἀστικῆς Φιλολογίας  
ἐν τῷ τοῦ Ὁλοῦ Παπιστημίου.